

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 989/2022
01.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Услужно-прометно предузеће МИТЕННА АА ДОО ..., чији је пуномоћник Мирко Зарић, адвокат у ..., против туженог BANCA INTESA АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 44.813,54 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 10928/21 од 02.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 01. септембра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 10928/21 од 02.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда бПж 10928/21 од 02.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Ваљеву П 439/2021 од 27.09.2021. године, у ставу првом изреке, утврђено је да је став један члана 8. Уговора о кредиту број ...-...-... од 13.07.2017. године, који је закључен у ... између тужиоца и туженог, а која гласи: „Накнада за обраду захтева за коришћење средстава кредита. Корисник кредита је обавезан да одмах по пријему обрачуна плати банци накнаду предвиђену Тарифом накнада за услуге банке у висини од 1,00% од износа искоришћеног кредита одређеног у члану 1. овог уговора, увећано за припадајуће јавне дажбине (уколико је применљиво) у складу са позитивним прописима Републике Србије у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан обрачуна предметне провизије, с тим да ће се задужење по основу накнаде за услуге банке вршити сукцесивно, у складу са пуштеним износима транши одобреног кредита“ ништав и да не производи правно дејство што је тужени дужан да призна и трпи. У ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 30.064,63 динара, са законском затезном каматом почев од 12.07.2017. године, па све до

коначне исплате. У ставу трећем изреке, утврђено је да је став 1. члана 8. Уговора о кредиту број ...-...-... од 15.04.2019. године, који је закључен у ... између тужиоца и туженог, а који гласи: „Накнада за обраду захтева за коришћење средстава кредита. Корисник кредита је обавезан да одмах по пријему обрачуна плати банци накнаду предвиђену Тарифом накнада за услуге банке у висини од 0,50% од износа кредита одређеног у члану 1. овог уговора, што укупно износи 125 EUR у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања предметне провизије“ ништав и да не производи правно дејство што је тужени дужан да призна и трпи. У ставу четвртм изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 14.748,91 динар, са законском затезном каматом почев од 15.04.2019. године, па све до коначне исплате. У ставу петом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 30.686,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 6Пж 10928/21 од 02.02.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог па је потврђена је првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и изражени кроз ефективну каматну стопу. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу 18.06.2021. године ради утврђења ништавости уговорних одредби два уговора о кредиту закључена између тужиоца и туженог. Вредност предмета спора је 44.813,54 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 381,16 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази износ из става 1. истог члана (став 3.). Одредбом члана 479. став 6. истог закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић